РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У 4362/10 (2008)
12.05.2010. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зоје Поповић, председника већа, Стева Ђурановића и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са саветником суда Миром Стевић Капус, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа, Регионални центар Београд, ради поништаја решења број: 4331-50/2007 од 05.06.2008. године, у предмету принудне наплате пореза, у нејавној седници већа одржаној дана 12.05.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе-Филијале Вождовац број 433-21/06-994 М.О. од 22.12.2006. године. Ожалбеним решењем ставом првим диспозитива одређена је принудна наплата пореске обавезе из покретних ствари тужиоца као пореског обвезника, доспелих за плаћање 12.09.2006. године, а која није плаћена у законском року у укупном износу од 229.137,41 динара. Ставом другим диспозитива одређено је да се принудна

наплата пореске обавезе из тачке 1. овог решења извршава пописом и проценом, обезбеђењем заложним правом уписом у Регистар залога и на покретним стварима, запленом и продајом покретних ствари пореског обвезника. Ставом три диспозитива констатовано је да је пореском обвезнику за доспелу, а не плаћену пореску обавезу из става један диспозитива овог решења дана 06.10.2006. године достављена опомена за плаћање са налогом да исту плати одмах, а најкасније у року од 5 дана од њеног пријема, што он није учинио, нити је у поменутом року поднео захтев за одлагање плаћање пореске обавезе. Ставом четири диспозитива одређено је да трошкова поступка принудне наплате падају на терет пореског обвезника. Ставом пет жалба не одлаже извршење решења, а ставом шест да решење постаје извршно даном достављања пореском обвезнику.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 27.06.2008. године, која је заведена под У – 4764/08 тужилац је оспорио законитост решења туженог органа и навео да се из оспореног решења не може утврдити по ком основу се он терети за пореско потраживање, јер се пореске обавезе грађана манифестују кроз разне видове и за разне сврхе, од имовине, закупа, залоге, преноса апсолутних права, обављање делатности, акција. У тужби је даље навео да је подносио захтеве за одлагање плаћања пореског дуга у смислу члана 73. Закона о пореском поступку, због тешке финансијске ситуације, старости и болести. Истакао је да као порески обвезник дугове није могао да плати одједном, те да је тражио одлагање, репрограм и отпис камата, али да од управних органа није имао позитивне иницијативе. Са напред наведених разлога предложио је да суд уважи тужбу и укине оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је 01.01.2010. године на основу члана 89. и 90. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08 и 104/09) преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука у управним стварима, а за које је на основу члана 29. став 1. истог Закона надлежан Управни суд.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управе ствари, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени

гласник РС" бр.111/09) по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Службени гласник СРЈ", бр.46/96) Управни суд је нашао:

-да тужба није основана.

Према образложењу оспореног решења и списима предмета, види се да је првостепени орган у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења, на основу књиговодственог стања на ШОБ-у 1506521 тужиоца као пореског обвезника, који се води у јединственом пореском књиговодству Пореске управе, утврдио да тужилац дугује по основу доспеле пореске обавезе, јавне приходе по врстама и у износима ближе наведеним у ставу првом диспозитива ожалбеног решења. Такође је утврдио да је тужиоцу уредно достављена опомена за плаћањем пореске обавезе од 12.09.2006. године, са налогом да исту плати одмах, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема опомене, што тужилац није учинио. Како тужилац ни у року остављеном опоменом за плаћање није извршио уплату доспеле пореске обавезе, првостепени орган је применом одредби члана 92. и 99. Закона о пореском поступку и пореској администрацији донео ожалбено решење. Код оваквог стања ствари, тужени орган је нашао да је решење првостепеног органа правилно и засновано на одредбама члана 77., 84. и 99. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Правилно је, према оцени овог суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, налазећи да је ожалбено решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово са разлога што је одредбом члана 71. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр.80/02 ...61/05), прописано је да ће Пореска управа пореском обвезнику, који, у целости или делимично, није о доспелости платио порез, односно споредно пореско давање, осим у случају из члана 74. став 6. тачка 1. овог Закона, послати опомену о врсти или износу пореза, односно споредних пореских давања, доспелих за наплату, којом му налаже да доспели износ плати одмах, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема опомене, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана уплате доспелог пореза, односно споредних пореских давања. Такође одредбом члана 77. став 1. истог Закона, прописано је да Пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања доношењем решења о принудној наплати пореза, ако порески обвезник није платио порез, односно споредно

пореско давање у року из члана 71. став 1. овог Закона.

Како је у проведеном поступку утврђено да тужилац није у остављеном року поступио по опомени за плаћање пореског дуга коју је према повратници у списима предмета примио 6. октобра 2006. године, тј. није измирио доспелу пореску обавезу то је, по оцени овог суда, основано тужени орган одбио жалбу тужиоца, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге које прихвата и овај суд.

Неоснован је навод тужбе да је тужилац подносио захтеве за одлагање плаћања пореског дуга, с обзиром да се исти не налазе у списима пореских органа нити их тужилац уз тужбу прилаже.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, за које је имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране одредбе материјалног права, нашао да су без утицаја на законитост оспореног решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр.46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.05.2010. године, 22 У 4362/10 (2008)

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Зоја Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС